

ΘΕΑΤΡΟ

Αύλαια: Μπ. Σφ:

«Άνθρωπος του Διαβόλου».

Το «Άνθρωπος του διαβόλου» άνηκει στον κύκλο των έργων εκείνων του Μπ. Σφ. πού, ό ίδιος, τά χαρακτηρίζει σαν «ενοχλητικά»! Φοβούμαι ωστόσο, ότι, για τους σύγχρονους λόρδους ή ήλιους της βρετανικής αυτοκρατορίας, ό χαρακτηρισμός τούτος θα φαίνεται σήμερα εξαιρετικά... μετριόπαις. Σήμερα, βλέπετε, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, οι Άγγλοι άφεντάδες του κόσμου, νιώθουν τα γκέμια της αυτοκρατορίας να τους ξεπερνούν από τα χέρια, πού πάει να πεί: Δέν είναι άπλη ενόχληση τό να εξερεθίζει κανείς πού πολύ τ' άλογά τους καθώς, άφηνισιμένα πάνε να τους γκρεμίσουν από τη σέλλα! Σήμερα, ό πάστορας τού Άντερσον — τού έργου — δέν μπορεί να φωνάζει ότι στο σκοινί πού περιούν οι Άγγελοι στο λαμό των άποίκων τους, δέν άγαινει με προσευχές, αλλά μονάχα με πόλεμος, άχως ή φράση τούτη να προκαλεί... κρούς Ιόρωτες στην άγγλική άριστοκρατία! Μά άκριβώς γι' αυτό και τά χειροκροτήματα τού κοινού πού επικυρώνουν σήμερα αυτή την άλήθεια, είναι πολύ ζωρότερα από κείνα πού την επικύρωναν στα 1933, όταν πρωτοπαίχθηκε τό έργο εδώ από τό Έθνικό θέατρο. Ένας μύθος με ήρωες τόν ελεύτερο σκησιότη της άλήθειας Ντίκ Ντάντζον, τόν πάστορα Άντερσον και τη γυναίκα του, στον πόλεμο της Άμερικανικής άνεξαρτησίας, δίνει άφορητό στο μεγάλο Ιρλανδό συγγραφέα να έσκεπάσει τό πραγματικό μούτρο της άγγλικής κατακτητικής... εγγένειας. Ό στρατηγός Μπουργκόν ή Τζόνι Τζέντλεμαν, είναι ό γνήσιος έκπρόσωπος αυτής της εγγένειας. Γι' αυτό και τό μάθημα πού τού δίνουν οι άμερικανοί, εύφραίνει, με τό προφητικό του περιεχόμενο, την ψυχή κάθε εύτερου ανθρώπου.

Στή σύνθεσή της ή σατιρική αυτή κωμωδία είναι ένα διαμάντι της ιδιότυπης τέχνης τού συγγραφέα και άνεδάτηκε με σπαρταριστή ζωντάνια, με ώραίο ρυθμό και ξεχωριστή κατανόηση από τόν σκηνοθέτη Μουζενίδη. Ό Κατρίκης πραγματοποίησε την τρίτη στη σειρά θριαμβευτική του έπιτυχία, με τό ρόλο τού Ντίκ Ντάντζον, ύστερα από τόν Πρόσπερο και τόν Φίλιππο (Τρικυμία-Ντόν Κάρλος), πού τού έξασφάλισαν κιάλια μιά θέση άνδρειοσα στους πρώτους μας καλλιτέχνες. Η χάρη, ή εγγένεια, ή ελικρινεία και ή ποιητική ρώμη, αποτελούν τά κύρια σύστατικά της ύποκριτικής φόρμας του πού σου δίνει την ψευδαίσθηση της παρουσίας ενός χορευτή πάνω στη σκηνή. Άξιοθαύμαστη στην εξέλιξή της και ή Ξανθάκη, μας έδωσε με τό πολύπλευρο ταλαντό της μιάν ώραιότατη χαρακτηρισμένη κυρία Ντάντζον. Ό Κ. Παππάς στάθηκε ένας ρωμαλέος πάστορας Άντερσον με πολλές εύτυχισμένες ύποκριτικές στιγμές. Η Κουρή, στο ρόλο της Άντερσον, σημείωσε την καλύτερη επίδοσή της ως τώρα

στο θέατρο της Αύλαίας. Είναι φάνερό πώς την περιμένει μιά έξαιρετη σταδιοδρομία όταν θα βρεί την ελικρινέστερη ύποκριτικήν έκφρασή της. Ό Διανέλλος στάθηκε ένας άσπαράμλλος «καλός» άνδρας τού Ντίκ Ντάντζον. Έξαιρετοι άκόμα ό Τζόγιας κι' ό Ηλιόπουλος σαν λογίαις ό πρώτος και Τζόνι Τζέντλεμαν ό δεύτερος. Άλλά και ή Δήμου, ό Αργύρης, Νέζος, Μετσόλης κ. λ. βοήθησαν άποτελεσματικά στο άρμονικό σύνολο της παράστασης. Οι σκηνογραφίες τού Βεκαλό Λιτές, άλλά ώστόσο θεατρικές.